

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Anny Žákovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa **J.K., bytom v K.**, zastúpeného advokátkou JUDr. A.K., K., proti odporkyni **S.P., Ú., B.**, o starobný dôchodok, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 7. januára 2008, č.k. 3Sd/55/2006-35, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. zo 7. januára 2008, č.k. 3Sd /55/2006-35 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutia odporkyne č. X. z 12. januára 2006 **z r u š u j e** a vec vracia odporkyni na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporkyne z 12. januára 2006 č. X., ktorým odporkyňa podľa § 293a zák.č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zsp“) upravila navrhovateľovi od 1. februára 2004 starobný dôchodok na sumu 7 055 Sk mesačne, čím pozmenila svoje rozhodnutie z 11. marca 2004 pokiaľ ide o sumu starobného dôchodku. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd sa stotožnil so závermi odporkyne, ktorá pre výpočet výšky starobného dôchodku nezohľadnila náhrada mzdy plynúcu z neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od 27. júna 1998 do 20. februára 2001 vo výške 177 678 Sk, nakoľko táto bola pripísaná na účet navrhovateľa 24. februára 2006, až po skončení jeho pracovného pomeru. Z uvedených dôvodov poskytnutá náhrada mzdy plynúca z neplatného skončenia pracovného pomeru je podľa ust. §138 ods. 1 písm. c/ zsp v znení zák. č. 721/2004 Z.z. vymeriavacím základom zamestnanca, z ktorého sa platí poistné

na nemocenské poistenie, poistné na dôchodkové poistenie a poistné na poistenie v nezamestnanosti. Podmienkou však je, aby náhrada mzdy plynúca z neplatného skončenia pracovného pomeru bola vyplatená počas trvania pracovného pomeru zamestnanca, pretože v zmysle ust. § 138 ods. 2 zsp plnenia poskytnuté zamestnávateľom po skončení pracovného pomeru patria do okruhu príjmov, ktoré sa nezahŕňajú do vymeriavacieho základu zamestnanca a teda nepodliehajú odvodu poistného na nemocenské poistenie, poistné na dôchodkové poistenie a poistné na poistenie v nezamestnanosti a nemôžu byť preto ani zaradené do vymeriavacieho základu na evidenčnom liste dôchodkového poistenia. Krajský súd preto rozhodnutie odporkyne podľa § 250q ods. 2 OSP ako vecne správne potvrdil. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote navrhovateľ odvolanie. Odvolaním napadnuté rozhodnutie nepovažuje za zákonné z dôvodu, že sa naňho nevzťahuje právny predpis č. 461/2003 Z.z. v znení zák. č. 721/2004 Z.z. Pripúšťa, že pokiaľ by však krajským súdom aplikovaná právna norma – ustanovenie § 138 ods. 2 zsp bola správna, vecné rozhodnutie súdu nie je ani tak správne, nakoľko na vec súd aplikoval neprávne ustanovenie tohto právneho predpisu. Z rozhodnutia súdu prvého stupňa nie je zrejmé, na základe akého ustanovenia má súd za to, že náhrada mzdy plynúca z neplatného skončenia pracovného pomeru má byť uhradená počas trvania pracovného pomeru, ináč nepatrí do vymeriavacieho základu. Má za to, že „plnenie poskytnuté zamestnávateľom po skončení pracovného pomeru“ upravené v § 138 ods. 2 zsp sú iné plnenia, než náhrada mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru podľa § 138 ods. 1 písm. c/ zsp. V dôsledku uvedeného tvrdí, že súd mal vychádzať z ustanovenia § 138 ods. 1 písm. c/ zsp. Tiež poukázal na to, že preňho je irelevantné, či mu mzda bola vyplatená počas trvania pracovného pomeru, alebo po jeho skončení (na dôvažok na základe súdneho rozhodnutia), alebo či si zamestnávateľ splnil povinnosti voči odporkyňi, alebo nie, žiadna z týchto skutočností nemôže byť na jeho neprospech. Aj v tomto by tak došlo k diskriminácii a porušeniu jeho ústavných práv. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach žiadal zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odporkyňa žiadala, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, o odvolaní rozhodol bez pojednávania v súlade s § 250ja ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Zo spisov odvolací súd zistil, že navrhovateľ bol poberateľom starobného dôchodku od februára 2003. Za predmet preskúmania v tomto konaní krajský súd v prvom odseku odôvodnenia svojho rozsudku označil rozhodnutie odporkyne z 12. januára 2006, ktorým rozhodla o zvýšení starobného dôchodku od 1. februára 2004 na sumu 7 055 Sk mesačne podľa § 293a zsp v znení zák. č. 43/2004 Z.z. Súčasne zvýšila starobný dôchodok aj od júla 2005 na sumu 7 941 Sk mesačne podľa § 293e zsp v znení zák. č. 244/2005 Z.z.

V ďalšom texte odôvodnenia svojho rozsudku sa ale zaoberal rozhodnutím odporkyne z toho istého dňa (12. január 2006) a toho istého čísla (X.), ktorým odporkyňa podľa § 21 zák. č. 100/1988 Zb. upravila od 11. februára 2003 výšku

starobného dôchodku po dodatočnom zhodnotení novo preukázanej doby zamestnania.

Z podkladov dávkového spisu vyplýva, že navrhovateľ 5. apríla 2005 predložil odporkyňi k žiadosti o priznanie starobného dôchodku rozsudok Okresného súdu Košice II č.k. 13C 265/2001-92 z 20. januára 2005. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 11. marca 2005. Navrhovateľ tak preukázal, že mu bola priznaná titulom náhrady mzdy za obdobie od 15. júla 1997 do 20. februára 2001 (s výnimkou obdobia od 1. januára 1999 do 30. júna 2000) suma 93 409 Sk (spolu s vyčísleným úrokom z omeškania z jednotlivých súm a za jednotlivé obdobia vo výške 78 459 Sk t.j. spolu v sume 171 868 Sk).

Rozhodnutím č. X. tiež z 12. januára 2006 odporkyňa podľa § 21 zák. č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení (ďalej len „zák. č. 100/1988 Zb.“) v znení zákona č. 107/1999 Z.z. a podľa § 112 ods. 1 a §259 zsp upravila navrhovateľovi od 11. februára 2003 dôchodok na sumu 6 399 Sk mesačne, ktorý od júla 2003 zvýšila o 384 Sk mesačne. Dodatočne tak navrhovateľovi zhodnotila novo preukázanú dobu zamestnania v rokoch 1960 až 1962. Týmto rozhodnutím súčasne zmenila rozhodnutie z 5. marca 2004 s tým, že toto rozhodnutie zostáva v ostatných náležitostiach o nároku navrhovateľa na dôchodok nezmenené v platnosti. Dôvody, pre ktoré náhradu mzdy vyplatenú navrhovateľovi na základe právoplatného rozsudku nezahrnula do hrubých zárobkov pre výpočet výšky starobného dôchodku, odporkyňa vôbec neuviedla.

Z podaní navrhovateľa je zrejmé, že navrhovateľ, ktorý s rozhodnutím odporkyne z 12. januára 2006 nesúhlasil, sa domáhal prehodnotenia výšky starobného dôchodku a zohľadnenia vyplatenej náhrady mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru pri zisťovaní priemerného mesačného zárobku.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že z tohto rozsudku nie je zrejmé, či krajský súd posúdil zákonnosť rozhodnutia č. X. z 12. januára 2006 a potvrdil rozhodnutie, ktorým odporkyňa podľa § 293a § 293e zsp rozhodla o zvýšení dôchodku, alebo rozhodnutie, ktorým podľa § 21 zák. č. 100/1988 Zb. rozhodla o úprave výšky dôchodku po predložení právoplatného rozhodnutia súdu o náhrade mzdy. Z obsahleho vyjadrenia odporkyne predloženého krajskému súdu pred rozhodnutím vo veci je zrejmé, že súd mal preskúmať zákonnosť dvoch rozhodnutí o úprave starobného dôchodku a sú zrejmé aj dôvody, pre ktoré odporkyňa nezahrnula náhradu mzdy za obdobie od 27. júna 1998 do 20. februára 2001 do vymeriavacieho základu. V súvislosti s predmetným vyjadrením odvolací súd poznamenáva, že nemožno nahradiť chýbajúce dôvody rozhodnutia odporkyne vyjadrením vo veci samej v súdnom konaní.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil, zrušil obe rozhodnutia odporkyne a vrátil jej vec na ďalšie konanie (§ 220 ods. 1 a § 250q ods. 2 OSP s poukazom na § 250l ods. 2 a § 250ja ods. 3 OSP).

V ďalšom konaní bude povinnosťou odporkyne opäť rozhodnúť o úprave výšky starobného dôchodku na základe požiadavky uplatnenej navrhovateľom. Úlohou odporkyne bude v novom rozhodnutí zdôvodniť, z akého dôvodu nezahrnula náhradu mzdy (93 409 Sk) do hrubých zárobkov navrhovateľa pre výšku dôchodku, na ktorý vznikol nárok podľa zák. č. 100/1988 Zb., pričom odôvodní svoj postup vzhľadom na § 259 ods. 1 zsp odkazom na právne predpisy platné pred 1. januárom 2004, vrátane odôvodnenia, prečo nepovažuje náhradu mzdy za príjem započítateľný do hrubých zárobkov podľa § 12 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. a § 16 zák. č. 274/1994 Z.z.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP a § 250l ods. 1 OSP tak, že úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko zástupkyňa navrhovateľa trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia ani dodatočne do troch dní od vyhlásenia rozsudku nevyčíslila a zo spisu iné trovy navrhovateľovi nevyplývajú (§ 151 ods. 1,2 OSP).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 15. júla 2008

**Anna Žáková, v.r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Dagmar Falbová